

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 146/18

Luxemburg, 4 octombrie 2018

Hotărârea în cauza C-242/17
Legatoria Editoriale Giovanni Olivotto (L.E.G.O.) SpA/Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA și alții

Obligația de a prezenta certificate de durabilitate, impusă de Italia intermediarilor care nu intră în posesia fizică a biolichidelor care fac obiectul tranzacției în care intervin, este conformă cu dreptul Uniunii

Accesul la sistemul de stimulare prin certificate verzi al unei societăți care utilizează biolichide pentru o instalație termoelectrică este supus anumitor condiții

Societatea Legatoria Editoriale Giovanni Olivotto (L.E.G.O.) deține o tipografie în Italia care dispune de o instalație termoelectrică alimentată cu un biolichid (ulei de palmier). Întrucât s-a recunoscut că această instalație este alimentată din surse de energie regenerabile, L.E.G.O. a beneficiat de ajutoare financiare publice pentru perioada 2012-2014. Aceste ajutoare au fost însă revocate de autoritățile italiene pentru neprezentarea certificatelor de durabilitate de către societatea intermediară însărcinată cu achiziționarea biolichidului pentru L.E.G.O. de la un terț furnizor, în pofida faptului că certificatele menționate au fost deja prezentate de acesta din urmă, care a aderat la schema voluntară de audit „ISCC” (*International Sustainability and Carbon Certification*).

L.E.G.O. a atacat decizia autorităților italiene la instanțele administrative naționale. În acest context, Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia), sesizat în ultimă instanță, solicită Curții de Justiție să stabilească dacă dreptul Uniunii¹ se opune unei reglementări naționale care impune operatorilor economici condiții specifice, diferite și mai ample decât cele prevăzute de un sistem voluntar de certificare a durabilității, cum este schema „ISCC”. Consiglio di Stato solicită de asemenea Curții să stabilească dacă dreptul Uniunii se opune ca o reglementare națională să impună un sistem național de verificare a durabilității biolichidelor care prevede că toți operatorii economici care intervin în lanțul de aprovizionare al produsului avut în vedere – chiar și atunci când este vorba despre intermediari care nu intră în posesia fizică a loturilor de biolichide – sunt supuși obligațiilor de certificare, de comunicare și de informare care decurg din sistemul menționat.

Prin hotărârea de astăzi, Curtea răspunde în mod negativ la aceste întrebări.

Curtea amintește, cu titlu introductiv, că Directiva 2009/28 a armonizat în mod exhaustiv criteriile de durabilitate care trebuie să fie respectate pentru ca biocarburanții și biolichidele² să poată fi luate în considerare ca surse de energie regenerabilă. Astfel, statele membre nu pot, în scopurile directivei, să refuze să ia în considerare, pentru alte motive de durabilitate, biocarburanții și biolichidele care îndeplinesc criteriile de durabilitate prevăzute de directivă.

În ceea ce privește verificarea respectării criteriilor de durabilitate pentru biocarburanți și biolichide, Curtea subliniază că directiva obligă statele membre să le impună operatorilor economici să

¹ Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE (JO 2009, L 140, p. 16) coroborat cu Decizia de punere în aplicare 2011/438/UE a Comisiei din 19 iulie 2011 privind recunoașterea schemei ISCC (*International Sustainability and Carbon Certification*) în vederea demonstrării conformității cu criteriile de durabilitate în temeiul Directivelor 2009/28/CE și 2009/30/CE ale Parlamentului European și Consiliului (JO 2011, L 190, p. 79).

² Potrivit directivei, un „biocarburant” este un combustibil lichid sau gazos pentru transport, produs din biomasă, în timp ce un „biolichid” este un combustibil lichid produs din biomasă utilizat în scopuri energetice altele decât pentru transport, inclusiv pentru energie electrică, energie destinată încălzirii și răcirii.

utilizeze un sistem de echilibrare a masei. Întrucât această metodă de verificare a durabilității nu a făcut obiectul unei armonizări exhaustive, ea poate fi pusă în aplicare printr-un sistem național prevăzut de fiecare stat membru sau prin sisteme naționale sau internaționale voluntare recunoscute de Comisie, cum este schema „ISCC”.

Curtea concluzionează că, din moment ce schema „ISCC” privește (cel puțin până la adoptarea Directivei 2015/1513³) biocarburanții, iar nu biolichidele, Italia era liberă să prevadă un sistem național de certificare mai strict decât schema „ISCC” pentru dovedirea durabilității biolichidelor.

În ceea ce privește cea de a doua întrebare, Curtea observă mai întâi că directiva nu definește noțiunea „operator economic”. Prin urmare, statele membre păstrează, în starea actuală a armonizării dreptului Uniunii, o marjă importantă de apreciere în această privință. În speță, **Italia este liberă să califice intermediarii (inclusiv pe cei care nu intră în posesia fizică a produselor menționate) drept „operatori economici” în scopul de a garanta, în conformitate cu cerințele directivei, trasabilitatea loturilor de biolichide pe parcursul întregului lanț de aprovizionare, permițând astfel un control mai bun al producției și al comercializării acestora, pentru a se reduce riscul de fraudă.**

În sfârșit, Curtea arată că obligația de a prezenta certificate de durabilitate, impusă de Italia intermediarilor care nu intră în posesia fizică a biolichidelor care fac obiectul tranzacției în care intervin, are ca efect îngreunarea importului în Italia de biolichide. Totuși, Curtea apreciază că această restrângere a liberei circulații a mărfurilor (articolul 34 TFUE) **este justificată de obiectivele de protecție a mediului, precum și de combatere a fraudei.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

---

³ Directiva (UE) 2015/1513 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 de modificare a Directivei 98/70 și de modificare a Directivei 2009/28 (JO 2015, L 239, p. 1), care a intrat în vigoare la 15 octombrie 2015 și care a introdus posibilitatea de a se certifica durabilitatea biolichidelor prin intermediul unor sisteme voluntare.